ఆడవాళ్ల అంతరంగం

పదిహేనేళ్ళకు మునుపు చలపతిఎవడో నాకు తెలియదు. నాకు కనిపించినప్పటికే అతడు ముప్పయి యేళ్ళవాడు. జిల్లా ముఖ్యపట్టణం కావడాన మా వూళ్ళో బోలెడన్ని ఆఫీసులున్నాయి. అయిదారు హైస్కూళ్లున్నాయి. వ్యాపార సంస్థలున్నాయి. అప్పటికే ఒక కాలేజీగూడా వెలిసింది. ఇంతమంది జనం యిక్కడున్న తర్వాత చుట్టపు చూపులకని, శుభాశుభ కార్యాలకని వచ్చేపోయే జనం మాత్రం తక్కువగా వుంటుందా? అందువల్ల హమేషా మాకు కొత్త ముఖాలు కనిపించడం పరిపాటే! కానీ కనిపించగానే యితడెవడై వుంటాడబ్బా అంటూ విచికిత్సకు దిగవలసిన ప్రత్యేకత ఏ కొద్ది ముఖాల్లో మాత్రమే వుంటుంది. చలపతిని చూడగానే నేనలాగే అనుకున్నాను. మనిషి పొడుగు, కోరమీసాలు, చెంగులు జీరాడే పంచకట్టుతో, ఉల్లిపొరలాంటి లాల్చీ హొయలుతో, గుబురుగా గిరదాలాగా వెనక్కు వంగిన క్రాపింగుతో అతడిదంతా ఒక పిన్నపాళెగాడి వాలకం. మొదటిసారిగా బజారులోనూ, తరువాత హెూటల్లోనూ కనిపించి, మూడోసారి అతడు నాకు మా వీధిలోనే ఎదురయ్యాడు.

ఆరోజు ఎనిమిది గంటలప్పుడు "ఎదురింటి కెవరో కొత్త వాళ్ళొచ్చారండీ" అంది శారద.

ఆఫీసులో ఉద్యోగ నిర్వహణకు, ఇంటిదగ్గర వున్నప్పుడు గృహకృత్యాలు నిర్వర్తించడానికి, సాయంకాలాల్లో షికారు వెళ్ళిరావడానికి, యిలా అనుదిన వ్యాసంగాల చుట్టూ ఒక గిరి గీసుకుని కూర్చున్న నాకు మా వీధి సాంఘిక జీవితంతో అట్టే ప్రసక్తిలేదు. మా శారద సంగతలాకాదు. బ్రతుకులో సంచలనం లేకపోతే ఆవిడకు మతిపోయినంత పనవుతుంది. ఆ వీధిలో కాపురం పెట్టిననాటికి అక్కడ మాకు మచ్చుకొక్కరైనా పరిచితులు లేరు. అలాంటిచోట అనతికాలంలోనే మా ఆవిడకు అక్కలు, అత్తలు, పిన్నిగార్లు, వదినెలు, ఆడపడుచులు అసంఖ్యాకంగా పుట్టుకొచ్చేశారు. ఆ కొత్త చుట్టరికాలకు అనుగుణ్యంగా నేను కొందరికి అల్లుడినయ్యాను. కొందరికి మరిదినయ్యాను. కొందరికి బావగారినయ్యాను. కానీ మా వీధి కంతటికీ జెనరల్‌గా శారదమ్మ మొగుడిగా మాత్రమే వుండిపోయాను. మా శారద నిరవాకం గురించి యింతదూరం ఎందుకు చెబుతున్నానంటే ఎదురింటి కెవరో కొత్తవాళ్లు వచ్చారని తెలుసుకోవడంతో ఆమెకు తృప్తి కలిగి వుంటుందన్న నమ్మకం నాకు లేదు. వాళ్ళను గురించి మరికొన్ని వివరాలు తెలుసుకోనిదే ఆమెకు నిద్రపట్టదు. నావూహ కరెక్టు. శారద కొనసాగించింది.

"ఇంకా సామాన్లన్నీ తెచ్చుకోలేదట. ఎదురింటావిడ బకెట్టుకోసమని మన ఇంటికి వచ్చి వెళ్ళింది లెండి! వాళ్ళదసలు ఈ జిల్లా కాదట. హిందూపురం దగ్గర అదేదో ఊరి పేరు చెప్పింది. అక్కడొక ఆఫీసులో పని చేస్తుంటేనేమో, ఆ ఆఫీసరుగారు వీళ్ళింటాయనంటే కళ్ళల్లో నిప్పులు పోసుకునే వాడట. ఈయనేమో సాదా గుమాస్తా అయిపోయాడు. ఐనా

ఆఫీసుకొచ్చిన వాళ్ళందరూ ఈయన దగ్గరకు రావడమే ఈయన చుట్టూ మూగడమే ఈయన్ను ఘనంగా పొగడ్డమే! ఎంత చచ్చు ఆఫీసరుకైనా ఒళ్లు మండదటండీ! అతగాడీయన్ని దూరంగా ఎక్కడికైనా బదిలీ చేయమని పై వాళ్ళకు రిపోర్టు రాసి పడేశాడట! అలా కొట్టుకొచ్చారటండీ పాపం."

భర్తను గురించి భార్య ఇచ్చే స్టేట్‌మెంట్‌లో నూటికి నూరుపాళ్ళు నిజమే ఉంటుందనుకోడానికి వీల్లేదు. ఎదురింటావిడ శారదకు తెలిపిన వర్తమానాన్ని బట్టి చూస్తే ఆమె భర్తను వెనకేసుకురావడం స్పష్టంగానే కనిపిస్తోంది. తన భర్త మామూలు గుమాస్తా మాత్రుడేనని ఆమె చెప్పనే చెప్పింది. మరైతే ఆఫీసుకొచ్చిన వాళ్ళకందరికీ అతడితోనే ఏం పని? వాళ్ళదపా దడపా ఆ ఆఫీసరు గారి ముఖాన్ని గూడా చూచిపోతుంటే ఆయనకలా ఆగ్రహం కలిగేది కాదు గదా! ఐనా గుమాస్తా సీటులో కూచుని ఇతడు ఆఫీసరుగారి ప్రాధాన్యాన్ని ఎలా హరించగలిగినట్టు. ఈ ఎదురింటావిడ ఎవరోగానీ, ఈమె తన భర్తను సమర్థించుకోడానికి ఇంతకంటే కట్టుదిట్టమైన సంజాయిషీ రూపొందించుకుని ఉండవలసింది.

మరునాటి ఉదయం టూత్‌పేస్టు నురగలు పెదిమలకు బాగా అంటుకపోవడంవల్ల హనుమంతుడి వేషం వేసినట్టున్న కోర మీసాల వ్యక్తి ఎదురింటి వసారాలో ప్రత్యక్షమయ్యాడు.

"ఓహో, ఇతడే కాబోలు ఎదురింటావిడ భర్త" అనుకున్నాను. అతడి పేరు చలపతి అనీ, ఏదో ప్రభుత్వ కార్యాలయంలో పనిచేస్తున్నాడని తరువాత తెలిసింది.

ఒక మట్టి గుట్టపైన హఠాత్తుగా ఒక దేవుడి విగ్రహం పుట్టుకొస్తే వెలువడే సంరంభం ఎలాంటిదో తమకు తెలుసు. సరిగ్గా అలాగే చలపతి ఎదురింట్లో చేరినప్పటినుంచీ మా వీధికొక గుర్తింపు రావడం నేను గమనించాను. అప్పట్లో ఉండి ఉండి వీధిలో కొన్ని కొత్త ముఖాలు కనిపిస్తుండేవి. ఎదురింటి వసారాలో మనుషులు తచ్చాడుతూ ఉన్నట్టయితే అది చలపతి ఇంటిలోపల ఉన్నాడనేందుకు గుర్తు. వసారా నిర్జనంగా ఉన్నట్టయితే చలపతి ఇంట్లో లేనట్టు లెక్క. ప్రశస్తి హెచ్చిన కొద్దీ తీర్థానికి యాత్రీకులెక్కువగా రావడం సహజమే! రాను రాను చలపతి కోసం వచ్చీపోయే వాళ్ల సంఖ్య సైతం పెరగసాగింది. తీరిక వేళల్లో ఎప్పుడైనా వీధిగుమ్మంలో నిల్చుని రోడ్డువైపు చూస్తుంటే ఎవడో ఒక ఆగంతకుడు నికరంగా నాతోనే పని ఉన్నవాడిలా దగ్గరకు వచ్చి "బాబూ! చలపతి గారి ఇల్లెక్కడండీ?" అనేవాడు. చలపతి ఇలా చాలా మందికి దర్శనీయుడు గావడంలో నాకు ఎట్టి ఆక్షేపణా లేదు. అతడింట్లో ఉన్నంత సేపు మూల విరాట్టుగానూ, బయటకు వెళ్లినప్పుడు ఉత్సవ విగ్రహంగానూ భావింపబడడం గూడా నా కిష్టమే! కానీ ఇందువల్ల మొదట మనసు కాస్తా చివుక్కుమన్నది మా శారదకు.

ఓ రోజేమో ఉండబట్టలేక అనేసింది గూడా!

"అదికాదండీ! ఏమిటో, బాబూ మీరూ ఉన్నారు! మనకూ పెళ్లయి ఇది మూడో యేడో, నాలుగో యేడో జరుగుతోంది. ఇంత కాలంగా చూస్తున్నాను కదా! మీ కోసమని పనిగట్టుకుని ఒక పెద్దమనిషి అయినా ఇంటి దగ్గరికి వచ్చిన పాపాన పోలేదు. ఆ

చలపతి అనే ఎదురింటాయనా ఉన్నాడు. ఆయన కోసం వచ్చే వాళ్ళతో పోయే వాళ్ళతో వాళ్ళింటి వసారా ఒక వరస అరిగిపోయింది గదండీ?"

"అవున్నిజమే శారదా!" మారు మాటలేకుండా ఒప్పేసుకున్నాను. "కొందరు యోగ జాతకులుంటారు. మత్తు మందు చల్లినట్టుగా వాళ్ళ చుట్టూ జనం మూగిపోతూ ఉంటారు. మిగిలిన వాళ్ళు డబ్బిచ్చి పిలిచినా వచ్చే వాడుండడు. ఏం చేద్దాం చెప్పు. చలపతి అలాంటి వరం అడిగొచ్చాడు. మనం ఇలాంటి శాపం పొంది వచ్చాము. చేసుకున్న వాళ్లకు చేసుకున్నంత అని ఊరికే అన్నారా పెద్దలు?"

పాత డ్రామాల్లోని పడికట్టు మాటల డైలాగ్సంటే – శారదకు చాలా ఇష్టం. అందుకని ఆమెకు అర్థమయ్యే భాషలో, నచ్చే పద్ధతిలోనే నేను నా వాదాన్ని రూపొందించాను. కానీ ఎందుచేతనో నేను తనను పరిహాసం చేస్తున్నట్టుగా శారదకు ధ్వనించింది. మరేమీ అనలేక ఆమె నావైపొక క్షణం కొరకొర చూచి లోపలికి వెళ్లిపోయింది.

ఈ బెడద ఇంతటితో తీరిపోయేదిలా కనిపించలేదు.

నెల రోజులు తిరగకముందే మళ్ళీ ఒకసారి నాపైన మెరపు దాడిలా విరుచుకు పడింది శారద.

"ఏమండీ! మనకు పెళ్ళయినప్పటినుంచీ చెబుతున్నాను. మీరేమైనా నా మాట వినిపించుకున్నారా? ఆ ఎదురింటాయన్ను చూడండి. కాపురం పెట్టి ఇంకా రెండు మాసాలైనా కాలేదు. అప్పుడే తెప్పించి హాల్లో వేయించేశాడు..."

నాపరాయా, చుట్టుబండా అని మనసులో మాత్రం అనుకుని "ఏమిటి శారదా వేయించింది?" అన్నాను.

"అదే పట్టె మంచం? అంతా టేకు కొయ్యే? ఆ నవారు మాత్రం? ఎంత పొంకంగా కుదిరిందనీ; ఒక్కసారిగా ఇద్దరు ముగ్గురెక్కి తొక్కినా దానికేం డోకా ఉండదు..."

"అలాగా? చలపతి పట్టె మంచం కొన్నాడా శారదా? మనదేం పోయింది. కొననివ్వు! ఎంతగా నేను బడి పంతుల్ని అయినా ఒక పట్టె మంచం కొనలేననా నీ ఉద్దేశం? అబ్బే. నువ్వొక్కనాటికీ అలా అనుకోవద్దు. మనం కొంటాం. కొని తీరుతాం. లేదంటే కొత్త స్కేలు కాస్త అమల్లోకి రావాలంతే! నువ్వు చూస్తూనే ఉండు. అయిదారుమంది ఎక్కి చెడద్రొక్కినా విరిగిపోని పట్టె మంచం నేనే కొంటాను. దాని పైన నువ్వే పడుకుంటావు" అన్నాను (అన్నానా, ఓదార్చానా?).

శారద తెల్లబోయింది. ఈ మనిషి మాటలతో మనకేం లెమ్మన్నట్టు తన పాటుకు తాను వెళ్ళిపోయింది.

నేను కొనదలచుకున్న గృహోపకరణ సామాగ్రిలో పట్టె మంచం ఒకటి. ఎదురింటి చలపతి కొనగలిగిన వస్తువుల జాబితాలో అది మొదటిది గావడం నా దురదృష్టం. అంతేగాదు, అతడి జాబితా చాలా పెద్దదని నాకు కాలక్రమాన తెలిసివచ్చింది. ఆ జాబితాలో రెండోది స్టీలు బీరువా. నేనైతే దాని అందచందాలను తిలకించలేదు. చూచి వచ్చిన శారద చెప్పగా విన్నాను. అది బాగా పొడుగైన మనిషికన్నా ఎత్తుగా ఉంటుంది. అయిదరలున్నాయి. మధ్యలో ఉన్న అరకు ప్రత్యేకంగా తాళం పెట్టుకోవచ్చు. విలువైన

వస్తువులు పెట్టుకోడానికి ఆ సొరుగులో మళ్ళీ ఒక రహస్యపు సొరుగు ఉంది. వెలగూడా తెలుసుకోకుండా రాలేదు శారద. అయిదు పచ్చనోట్లు తమవి కావనుకుంటే ఎవరైనా అలాంటి బీరువా కొనుక్కోవచ్చు.

అయిదు వందల రూపాయలు పెట్టి బీరువా కొనుక్కోదలచుకుంటే నన్నడ్డుకునే లౌకికశక్తి ఏదీలేదు. కానీ నాకున్న సమస్య ఆ మాత్రం డబ్బును మిగిలించడమే! ఐతే నాకున్న ఈ ఇబ్బందిని ఇప్పుడు శారద సానుభూతితో అర్థం చేసుకోగలదని అనిపించడంలేదు. ఇప్పుడామె ఎదురింటి చలపతి ప్రయోజకత్వానికి నా తాహత్తును పాటావేసి చూచే ప్రయత్నంలో ఉంది. పట్టె మంచానికి వేసిన నవారు మాసిపోక మునుపే చలపతి ఉక్కు బీరువా కొనుక్కోగలిగాడు. నేనింకా మొదటిదానికే దారి దొరకని దుస్థితిలో ఉన్నాను.

ఇందులో ఇంకొక చిక్కుగూడా ఉంది. చలపతి గనుక ఓ గెజిటెడ్ ఆఫీసరై ఉంటే శారద నన్నతడితో పోల్చి చూచి కించపరిచి ఉండేది గాదు. మా ఆర్థిక స్థాయి ఇంచుమించుగా సమానమే! ఇద్దరిలోనూ ఒకరు సునాయాసంగా చేసి పారవేయగల పనిని మరొకరు గీపెట్టి గింజుకుని గూడా చేయలేకపోతున్నారంటే అర్థమేమిటి? ఒక్క మా శారదే గాదు, ఇలాంటి పరిస్థితిలో మా శారదలాంటి ఆడవాళ్ళెవరైనా సరే, తమ భర్తల తాహత్తును శంకించే ఆస్కారముందనే నేను భావిస్తాను.

లోకంలో ఎవరేమైపోతే మనకేం లెమ్మనుకుని ఊరుకునే వాణ్ణి, నేనిక్కడొక చిన్న ఇన్వెస్టిగేషనుకు పూనుకున్నాను. చలపతి ఏ ఆఫీసులో పనిచేస్తున్నాడో తెలుసుకున్నాను. అతడిచుట్టూ చేరుతున్న వాళ్ళెవరో ఆరాతీశాను. అజ్ఞానపు తెర తొలగిపోయే సరికి ఆత్మ సాక్షాత్కారం సాధ్యమైనట్టుగా చలపతిని గురించిన నిజాన్ని ఇట్టే పట్టేయగలిగాను. చలపతి వ్యాపార సాపారాలపైన పన్నులు విధించి, వసూలు చేసే కార్యాలయంలో పనిచేస్తున్నాడు. ఆ విధంగా వ్యాపారస్తుల ఆయువుపట్లన్నీ అతడి గుప్పిట్లో ఉన్నాయి. వాణిజ్యం న్యాయ సమ్మతంగానే జరిగి తీరాలన్నది చలపతి అభిమతంగాదు. దీనికంటూ ఆఫీసుల్ని ఏర్పాటుచేసి, ఇంత సిబ్బందిని పోషిస్తున్నది గనుక ఈ డిపార్టుమెంటు వల్ల ప్రభుత్వానికి న్యాయం చేకూరాలన్న మొగమాటం గూడా లేదు. తన స్వంత లాభానికి పుష్టి, తుష్టి చేకూరుతున్నంతవరకు అతడాఫీసరుగారికొక్కరికి మాత్రమే విధేయుడు. ఆఫీసరుగారు స్వయంగా రంగంలోకి దిగగూడదు. సర్వాధికారాలతో ఇతడు తన ప్రతినిధిగా వ్యవహరించడానికి ఒప్పుకోవాలి. ఇలా ఆఫీసరుగారు బుద్ధిగా మసలుకునే పక్షంలో చలపతి ఆయన వాటా ఆయనకు ముట్టజెబుతాడు. తన వాటా తాను జేబులో వేసుకుంటాడు.

మునుపటి కెవడో శాస్త్రజ్ఞుడిలా యురేకా, యురేకా అని అరవాలనిపించింది. నాకు! అంతటి ఉత్సాహంతోనూ ఇంటి ముఖం పట్టాను. శారదను దగ్గరగా కూచోబెట్టుకుని విషయాన్ని సవిస్తరంగా వెల్లడించాను. ఓహో అలాగా, ఇంత అన్యాయమా? అబ్బే, అదేం బ్రతుకండీ...” శారద నోటిగుండా ఇలాంటి మాటలొస్తాయనే ఆశించాను. అలా జరగలేదు. నేనేమో అయ్యవారినే చేయబోయాను. అదికాస్తా కోతిగా తయారై కూచుంది.

ఎలాగంటారా?

నా మాటల్లో పసదనమనేది మా శారదకు కంచు కాగడా వేసి వెదికినా కనిపించినట్టు లేదు. అప్పటికి నేనవసరంగా ఏదో గొడవ చేస్తున్నట్టు ఆమె నావైపు అయోమయంగా చూచింది.

"అది కాదండీ! సుఖంగా బ్రతకడం మనచేత గాదు. ఆ విషయం ఏనాడో ఋజువైపోయింది. మనం మన కోరికల్ని తీర్చుకోలేం. ఏదో దొరికింది తింటాం. మనుషుల్లా ఇలా ఉంటాం. లేదంటే రెండేళ్ళకొకర్ని లెక్కన కంటాం. ఈ మాత్రానికి మనకు లేనిపోని సోదెలు గూడానా! ఒక ఇల్లాలు మొగుడు కొట్టినందుకు గాకుండా ఇతరులు నవ్వినందుకేడ్చిందట! మీ ఎవ్వారం గూడా అలాగే ఉంది. మన మెలాగూ సంపాదించలేం. ఎవరో ఇంకొకరు సంపాదిస్తుంటే మనకీ ఉడుకుమోత్తనం ఎందుకో? చాల్లే. ఊరుకోండి..."

ఊరుకోక నేను చేయగలిగిందేముంది? నీళ్లు చల్లితే మంటలు ఆరిపోవచ్చునని నేననుకున్నాను. నేను చల్లింది ఆజ్యమని తీరా చల్లిన తర్వాత తెలిసింది.

ఎలాగైతేనేం, అప్పటినుంచీ శారద ఎదురింటి వాళ్ళ ప్రసక్తిని తీసుకరావడం తగ్గించేసింది.

అయిదారు నెలలలా గడిచిన తర్వాత హఠాత్తుగా చలపతి ఇల్లు ఖాళీ చేసేయబోతున్నాడని తెలిసేసరికి నాకు అపరిమితమైన ఆనందం కలిగింది.

"మార్చుకేం చేస్తార్లెండి?" అంటూ నిట్టూర్చింది శారద.

"ఏం శారదా? ఏం కష్టం వచ్చింది వాళ్ళకు" అన్నాను.

"ఊంహూ! వాళ్ళకు కష్టం వస్తుందనేనా మీ ఆశ! భలే వారేనే? వాళ్ళకెందుకొస్తాయండీ కష్టాలు? అదేం లేదు. అసలేం జరిగిందంటే ఈ మధ్య రెండు మూడు బుట్టల నిండుకూ స్టీలు సామాన్లు కొనేశారు. ఓ డజను కుర్చీలు, ఓ డైనింగు టేబిలుకొని రెండు మాసాలైంది. వాటినన్నింటినీ సర్ది పెట్టుకోడానికి తావుండొద్దా? డెబ్బయి అయిదు రూపాయలకు పక్క వీధిలోనే ఇల్లు కుదిరిందట. వెళ్ళిపోతున్నారు. నన్నొదిలి పెట్టి వెళ్ళవలసి వచ్చినందుకు పద్మక్కకు మనసు మనసులో లేదనుకోండి? మాటి మాటికీ వచ్చిపోతుండమని మరీ మరీ చెప్పింది..."

శారద తప్పకుండా వెళ్ళవలసిందే? కొత్త ఇంట్లో చలపతి స్టేటస్ మరింతగా పెరుగుతుంది. అతడు పెళ్ళానికి ఏడు వారాల సొమ్ములు చేయించినా చేయిస్తాడు. ఆ ఇల్లొక ప్రదర్శనాలయమై తీరుతుంది. ఆ ప్రదర్శనం తిలకించడానికి శారదలాంటి ప్రేక్షకులెందరైనా అవసరమే!

ఆ మాటకొస్తే మా శారదతోబాటు నేనుగూడా వొక ప్రేక్షకుణ్ణిగాక పోలేదు. ఐతే నన్నాకర్షించింది చలపతి భోగభాగ్యాలు గావు. నేను ప్రేక్షకుణ్ణిగా చూడదలచుకున్నది అతడి జీవిత నాటకాన్ని! నా మట్టుకు నాకు అదెంతో రసవత్తరంగా ఉంది. చిన్న ఉద్యోగం, పెద్ద సంపాదన. ఎలాంటి పనైనా చిటికెలో చేసేయగల పలుకుబడి. బజారులో వెళ్తుంటే "రాజాధి రాజ, రాజ గంభీర" అంటూ కైవారాలు వెలువడక పోవడమొకటే కొరత. బాగుంది. చాలా బాగుంది. ఇంతకంటే ఏ నాటకం మాత్రం పసందుగా ఉంటుంది?

జీవితం వొక నాటకం లాంటిది గనుక ఇందులోనూ కొన్ని అనుకోని మలుపులు పుట్టుక రావడం సహజం. రెండు మూడేళ్ళ తర్వాత ఒక గాలికబురు నా చెవిలో పడింది. చలపతి కీర్తి రాష్ట్ర ముఖ్య నగరందాకా ప్రాకిందట! పై అధికారులు ఇంతటి ప్రయోజకుణ్ణి భరించడం తమ డిపార్టుమెంటువల్ల సాధ్యంకాదని తలపోస్తున్నారట. కొద్దిరోజుల్లో ఊస్టింగు రావచ్చునని తెలిసింది.

ఆశ్చర్యమేమిటంటే దీన్ని సైతం మా శారద విషాద వార్తగా తీసుకోలేదు.

"పద్మక్క చెప్పింది లెండి. కాస్త పచ్చగా ఉన్న వాళ్ళను చూస్తే లోకులకు మనసొప్పుతుందా? అలాంటి వాళ్ళెవరో లేనివి పోనివన్నీ జతచేసి చలపతిగారిపైన పిటిషన్లు పెట్టేశారట. అక్కడెక్కడో హైదరాబాదులో కూర్చున్న వాళ్ళకేం తెలుస్తుంది? ఇక్కడొక ఖాళీ ఏర్పడితే తమ వాళ్లనెవళ్ళనైనా అందులో పడెయ్యవచ్చునని వాళ్ళ ప్లానట? అందుకని వాళ్లుగూడా ఈయన పైన పగబట్టి "ఉంటావా, ఊడతావా"ని బెదిరిస్తున్నారట కానీ చలపతిగారుకూడా ఏమంతచేతగాని వాడు కాదులెండి?

"ఏం చేస్తాడట శారదా?"

"ఏం చేస్తాడు? రాజీనామా రాసి వాళ్ళ ముఖాన కొడతాడు..."

"కొట్టి?"

"ఏదైనా బిజినెస్ పెట్టుకుంటాడు. అప్పుడే నలుగురైదుగురు పెద్దమనుషులు పార్ట్‌నర్స్‌గా ఉండడానికి మేమంటే మేమని ముందుకొస్తున్నారట..."

పైన్నుంచి ఊస్టింగు ఆర్డరే వచ్చిందో, లేకపోతే ఇతడే రాజీనామా వ్రాసి పడేశాడో నాకు తెలియదు. మొత్తానికి ఉద్యోగం ఊడింది. ఆ విషయం ముందుగానే తెలిసి, అందుకు చలపతి సిద్ధమై ఉన్నాడనేందుకు నిదర్శనంగా కొద్ది నెలల్లో పట్టణంలో ఒక కొత్త హెూటలు వెలసింది. ప్రారంభోత్సవంనాడు నేనూ వెళ్ళి చూచాను. చిరునవ్వులు వెలుగుతున్న ముఖంతో గల్లాపెట్టె దగ్గర కూర్చున్న చలపతి నాకు సుస్వాగతం పలికాడు.

"రండి రండి కృష్ణమూర్తిగారూ! అనుభవం చాలనివాణ్ణి. ఇందులో దిగేశాను. దీనికైనా నా దగ్గర డబ్బెక్కడిది? పెట్టుబడి పెట్టిన మహరాజులు వేరే ఉన్నారు. వాళ్ళకు నాపైన ఎంత విశ్వాసం, ఏం కథ? ఈ బిజినెస్సులో బుడుంగున మునిగిపోకుండా మేము పైకి తేలడం, మీలాంటి వాళ్ళపైన ఆధారపడి ఉంటుంది. మీరు తరచుగా వచ్చి పోతుండాలి. ఇంకా మీ స్నేహితులతోగూడా చెప్పండి. జేబులో డబ్బుండి తీరాలన్నదేం లేదు. అకౌంట్‌లు పెట్టించుకోవచ్చు..."

ముచ్చటగొలిపే చలపతి ఆతిథ్య మర్యాదల్ని స్వీకరించడానికైనా తరచుగా ఆ హెూటలుకు వెళ్తూ ఉండాలనిపించింది. రేట్లు కాస్తా ఎక్కువే ననుకోండి. కానీ సదుపాయాలు దివ్యంగా ఉండేవి. హాల్లో వేడి వేడిగా కాఫీ, తేనీరు లాంటి పానీయాలు, లోపలి గదుల్లో శరీరాన్ని కంతకంటే వేడినిచ్చే పానీయాలు దొరుకుతుండేవి. ఇరవై నాలుగ్గంటలూ పేకాట కొనసాగే రహస్యాగారం ఒకటి ఆ హెూటల్లో ఉందని గూడా విన్నాను. ఐనా ఆ హెూటలు గొడవలన్నీ మనకెందుకు? దానివల్ల చలపతికి ఏ మాత్రం లాభించిందన్నదే ప్రధానం. ఇంతకుమునుపు చలపతి చేసిన గవర్నమెంటు ఉద్యోగంలాగే

ఈ హెూటలుగూడా అదృష్టవంతుడెక్కడికి వెళ్ళినా బాగుపడకుండా ఉండడనే నిరూపించింది. కాఫీ పైకం మినహాయించుకుని చిల్లర డబ్బు లివ్వడం కోసం చలపతి పెట్టె తెరచినప్పుడల్లా నాకాగల్లా పెట్టె వొక చిన్న సైజు ధనలక్ష్మి కొలువుకూటంలా కనిపించేది.

ఆ హెూటలు వ్యాపారం రెండు మూడేళ్ళపాటు దేదీప్యమానంగా సాగిపోయింది.

ఆ మధ్య ఒకసారి శారద "ఏమండీ? మీకొక రహస్యం చెప్పనా?" అంది.

శారదకు రహస్యం చెప్పే వాళ్ళెవరైతే ఉన్నారో, వాళ్ళు శుద్ధ తెలివితక్కువ వాళ్ళని నా ఉద్దేశం. ఏమంటే ఆమె నోటిలో నువ్వు గింజ నానదు. కనీసం నాకైనా ఆ రహస్యం చెప్పేస్తుంది.

"పద్మక్క మీక్కూడా చెప్పొద్దండి లెండి? మరేంలేదు, చలపతిగారు అయిదువేలుపెట్టి ఓ రవ్వల నక్లెసు చేయించాడు. ఎంత బాగుందనుకున్నారు?"

"ఎందుకు బాగుండదూ? అయిదువేలా, మజాకానా? తప్పకుండా బాగుంటుంది" అన్నాను.

"మరి... హెూటలుకు పెట్టుబడి పెట్టిన వాళ్ళున్నారే, వాళ్ళు చాలా మంచివాళ్ళని మనమనుకున్నాం. ఎంత పొరబాటో చూచారా? తెల్లనివన్నీ పాలనుకో గూడదు. వాళ్ళవన్నీ కుళ్ళు బుద్ధులట. వాళ్ళో, వాళ్ళ పెళ్ళాలో చీటికీ మాటికీ వచ్చి కూర్చుని "ఈ దుద్దులెక్కడివి. ఈ గాజులెప్పుడు చేయించారు? ఈలోగా ఎన్ని చీరలు కొన్నారు?" అంటూ ఒకటే ఊదర పెట్టేస్తారట. ఏం చెయ్యాలి చెప్పండి. స్వర్గానికి వెళ్ళినా సవతిపోరు తప్పదే? అందుకని ఎప్పుడైనా మెడలో నెక్లెసు పెట్టుకోవాలనిపిస్తే పద్మక్క యెకాయెకిన పుట్టింటికి వెళ్ళిపోయి వారం పదిరోజులుండి వస్తుందట".

కానీ నెక్లెసు వేసుకునే మోజు తీరడంకోసం పద్మక్క అలా ఎంతోకాలం పుట్టింటికి యాత్రలు సల్పే అవసరం లేకపోయింది. ఆ పాటికే హెూటలు వ్యాపారం స్తంభించిపోయే స్థితికి వచ్చింది. ఒక్కొక్కరుగా భాగస్వాములందరూ తెగతెంపులు చేసుకున్నారు. చివరికొక్క చలపతి మాత్రం మిగిలాడు. అతడుగూడా మిగిలిఉన్న బెంచీలు, కుర్చీలు, బల్లలు, పాత్ర సామాగ్రీ అయినకాడికీ తెగనమ్మి శనగలు తిని చేయి కడుక్కున్నట్టుగా హెూటలుకు తగిలించిన నేమ్ బోర్డు తీసి రిక్షాలో వేయించుకుని చక్కా ఇంటి కొచ్చేశాడు.

నాలుగైదు వేల రూపాయల కిమ్మత్తు చేసే స్కూటరుపైన బలాదూర్లు తిరుగుతూ చలపతి ఎప్పుడైనా నా కెదురయ్యేవాడు. ఎదురైనప్పుడల్లా "నెక్స్ట్ అయిటం ఆఫ్ ది ప్రోగ్రాం ఏమిటి బాబూ?" అని అడగాలనిపించేది.

అడగని పాపం నాది. తనంతట తానే చెప్పేశాడు చలపతి.

చూడ్డానికి చాలా సాధారణమైన విషయం. వెనక ఎంతో అసాధారణమైన వ్యూహం. మనుషులపైన సూదంటు రాయిలాంటి ఆకర్షణ. ఈ శుభ లక్షణాలన్నీ చలపతి పథకానికి అన్వయించేవే. ప్రతి మెంబరూ చెల్లించవలసిన మొత్తం రెండు వందలే! అంతా వొకటే సారిగా ప్రారంభంలో చెల్లించాలి. మొత్తం మెంబర్ల సంఖ్య వెయ్యిన్నీ ఏడువందల యాభై, నెల వొకటికి పదింటి చొప్పున ఆరు సంవత్సరాల పొడుగునా బహుమతులుంటాయి.

మొదటినెల మొదటి బహుమతి అంబాసిడర్ కారు. చివరి నెల చివరి బహుమతిగూడా ఆరువందలకు తగ్గదు. ఈ డెబ్బయి రెండు నెలల్లోనూ ప్రయిజుకు నోచుకోని వాళ్ళకు ప్రణాళికాంతంలో అయిదువందల రూపాయలు నగదుగా ఇవ్వబడుతుంది. అందువల్ల వొకటి మ్ముప్పాతిక వేలమంది మెంబర్లలో వొక్కడికైనా నష్టమన్న మాటే లేదు.

"ఎలా ఉందండీ కృష్ణమూర్తిగారూ?" అన్నాడు చలపతి.

చాలా బాగున్నట్టు వొప్పుకొన్నాడు.

"మాట చెబితే చాలదు. మీరు మెంబరుగా చేరాలి. మీ ఆఫీసు వాళ్ళను చేర్పించాలి. ఇప్పటికే వెయ్యిమందిని చేర్పించేశాను. అసలీ స్కూటరు కొనడంలోని ఉద్దేశం అదే?"

ఒక రూపాయి పెట్టుబడితో లక్షలు వచ్చి, జేబులో పడిపోవడం తథ్యమేనని కలలుగనే వాళ్ళు లోకంలో బోలెడు మంది ఉన్నారు. లాటరీలు, చిట్ ఫండులు, ఫైనాన్స్ కార్పొరేషన్లు, మనీ సర్క్యులేషన్లు మొదలైనవాటితో చక్కిలిగింతలు పెట్టగా, పెట్టగా ధనలక్ష్మి శరీరం స్పర్శకతీతంగా మొద్దుబారిపోయే ఉంటుంది. ఈ పరిస్థితిలో చలపతి తలపెట్టిన పథకం దిగ్విజయంగా కొనసాగగలదనటానికి ఎలాంటి అభ్యంతరమూ కనిపించదు.

ఆరేండ్ల బృహత్ప్రణాళిక ప్రారంభమైంది. ఇంకా పూర్తి కాలేదు.

రెండేళ్ల క్రిందట చలపతి చావడి వీధిలో ఒక యింటి జాగా కొన్నట్టు తెలిసింది. ఇల్లు నిర్మాణదశలో వుండగా ఒకసారి మా శారద పద్మక్కతోబాటు వెళ్ళి చూచి వచ్చింది గూడా!

పద్మక్క ఇంగ్లీషు చదువులు చదువుకోలేదట. పట్టణవాసం వల్ల ఆమె నేర్వగలిగిన కొద్దిపాటి ఇంగ్లీషు వకాబ్లరీకి భర్త కడుతున్న యిల్లు పుణ్యమా అని బాల్కనీ, పోర్టికో, బాత్‌రూము, వెయిటింగు రూము, కిచెన్, డైనింగుహాలు అంటూ కొంత కొత్త పదజాలం చేరిందట. మురిసిపోతూ చెప్పింది శారద.

"ఎన్నిసార్లు పిలిచినా మనమిద్దరం కలిసివెళ్ళనే లేదు. గృహప్రవేశానికైనా తప్పకుండా మిమ్మల్ని తీసుకరమ్మంది. అప్పటికేదైనా అడ్డుమాట చెప్పారో, ముఖం చిన్నబుచ్చుకుంటుంది. ఆవిడసలే మెతకమనిషి."

కానీ దేనికైనా ప్రాప్తం వుండొద్దా? మా దురదృష్టానికొకర్ని నిందించి ఏం లాభం? గృహప్రవేశానికి మేము జంటగా వెళ్ళలేకనే పోయాము.

కొండనాలుకకు పెడితే అసలు నాలుక గూడా వూడిపోయిన చందంగా గృహప్రవేశ మహోత్సవానికి శారద ఒంటరిగానైనా హాజరు కాలేకపోయింది.

వెళ్ళడానికి వీల్లేకుండా ఈలోగా ఒక... ఒక... ఏమనాలో తోచడం లేదు దాన్ని! సంఘటన అంటే చప్పగా వుంటుంది. తమాషా అంటే వ్యతిరేకార్థం వస్తుంది. వైపరీత్యమంటే చలపతికి కోపం రావచ్చు.

జరిగింది జరిగినట్టుగా చెప్పేయడం మంచిది.

ఎప్పుడో అయిదారు నెలలకొకసారిగానీ నాకు చావడి వీధిగుండా వెళ్ళవలసిన పని తగలదు. నిర్మాణం పూర్తయిన క్రొత్తలో నేనొకసారి ఆ వీధిగుండా వెళ్తూ చలపతి యింటివైపు చూచాను. అది అక్కడికక్కడ పునాదులు తీసి, యిటుకలతో గోడలు కట్టి,

పైకప్పు వేసి, సిమెంటుతో పూత పనిచేసి, రంగులు కొట్టి, యిలా వివిధ దశలద్వారా రూపొందిన కట్టడంలా తోచడంలేదు. హఠాత్తుగా చూచినట్టయితే ఏ మాంబళంనుంచో, ఏ పంజగుట్టనుంచో అలాగే పెళ్ళగించు కొచ్చి యిక్కడ పెట్టేసిన బంగాళాలా కానవస్తోంది.

చలపతి యిల్లు కట్టి చూచాడు. చాలా బాగా కుదిరింది. కొత్త యింట్లో తన జీవితమంతా ఒక కొత్త తరహాలోనే నడవాలని ఆశించాడు. అందువల్ల కొత్త యింట్లోకి గూడా పాతపెళ్ళాన్నే తెచ్చుకోవడం అతడికి చాలా అసంగతమైన విషయంగా తోచింది. ఏనాటి అనుబంధమో తెలియదు. డ్రామాల్లో చలాకీ పాత్రలు ధరించే ఓ అమ్మాయి మెడలో అతడు పుస్తె కట్టేశాడు. ఆమెను తీసుకొచ్చి నూతన గృహంలో ప్రతిష్ఠించి, కొత్త కాపురమనే నావకు జోరుగా లంగరెత్తేశాడు!

తిట్టిన తిట్టు చర్వితచర్వణంగాకుండా తిట్టి పోసింది శారద. రోజుల తరబడి తిట్టింది. గ్రహచారం చాలక చలపతి గనుక మా వీధిలో కనిపించి వుంటే చేరెడు దుమ్మెత్తి అతడి తలపైన దిమ్మరించి వుండేది గూడా!

భార్యాభర్తల్లో ఒకరి అభిప్రాయాలను యింకొకరు విధిగా సమర్థించి తీరవలసిందే నంటూ చట్టమేమీ లేనట్టయితే నేనిక్కడొక మనవి చేసుకోవలసి వుంది. చలపతి పై అధికారులను మోసగించాడు. ప్రభుత్వాన్ని దగా చేశాడు. వ్యాపారంలో వాటాదారుల్ని వంచించాడు. ప్రజల్ని దోచాడు. ఐతే యిదంతా మా శారదకు సజావైన వ్యవహార సరళిగానే తోస్తూ వచ్చింది. మరైతే యిప్పుడతడు రెండో పెళ్ళి చేసుకున్నందువల్ల ధర్మానికి కొత్తగా కలిగిన హాని ఏముందో నాకు తెలియడంలేదు. శారదకు చలపతిపైన యిలా ఆగ్రహం కలగడంలో ఔచిత్యమేమిటో నాటికీ, నేటికీ నాకు బోధపడనేలేదు.

♦ 'యువ' మాసపత్రిక – *1971* ♦